

HÜSEYİN NİHAL
ATSIZ'IN ŞİİRLERİ

(19 adet)

Ay Yüzlü Güzel Konçuy
(H. Nihal ATSIZ)

Mestim bugün aşkınla ay yüzlü güzel konçuy,
Gönlümde esip çınla, ay yüzlü güzel konçuy.

Şevkinle serab ettin, aşkınla harab ettin,
Payında türab ettin, ay yüzlü güzel konçuy.

Sensiz yaşamak boştur, birlikte ölüm hoştur,
Coştum, daha çok coştur, ay yüzlü konçuy.

Sevginle geçip serden, bildim yaralar nerden;
Eyvah kara gözlerden, ay yüzlü güzel konçuy.

Zulmetteki mahımsın, gönlümdeki ahımsın,
Ömrümde günahımsın, ay yüzlü güzel konçuy.

Lebler sücü, bir tas ver; hem neş`e ve hem yas ver;
Hançer mi o kirpikler, ay yüzlü güzel konçuy.

Almış beni albızlar, gönlümde yaran sızlar,
Kurban sana Atsızlar, ay yüzlü güzel konçuy...

Bahtiyarlık (H. Nihal ATSIZ)

Bahtiyarlık ne zafer kırsrağına binmektir;
Ne yaşarken dünya uçmağına inmektir.
Şekli olmaz, rengi yok, belirsizdir ve tektir.
Bahtiyarlık: Ömründe bir kere sevinmektir.

Bir karanlık geceye akıyorken bu varlık
Bulunur mu dünyada ebedi bahtiyarlık?
Mükafatın, yapsan da en yüce bir yararlık
Nihayet zafer adlı bir kırsrağa binmektir.

Dört hecelik söz olan “bahtiyarlık”... O bir sır...
Bilmeyecek insanlık bunu daha bin asır.
Bilgi, bolluk, din, para... Hepsi boş, hepsi kısır...
En fazlası bir dünya uçmağına inmektir.

Her şeyin bir şekli var, her derdin bir ilacı...
Türlü türlü yemişler verir dünya ağacı.
Zafer çetin, ilim güç, bozgun kötü, aşk acı.
Halbuki bahtiyarlık: Belirsizdir ve tektir.

Bahtiyarlık: Boraca yüce dağları aşmak
Varılmadan ölünen uzak yerlere koşmak,
Tanrı'nın sofrasında mest olarak konuşmak
Ve ömründe bir kere, bir kere sevinmektir...

BUGÜNÜN GENÇLERİNE (Nihal Atsız)

Yer bulmasın gönlünde ne ihtiras, ne haset.
Sen bütün varlığını yurdumuzun malısın.
Sen bir insan değilsin; ne kemiksin, ne de et;
Tunçtan bir heykel gibi ebedi kalmalısın.

İztırap çek, inleme... Ses çıkarmadan aşın.
Bir damlacık aksa da, bir acizdir gözyaşın;
Yarı yolda ölse de en yürekten yoldaşın
Tek başına dileğe doğru at salmalısın.

Ezilmekten çekinme... Gerilemekten sakın!
İradenle olmalı bütün uzaklar yakın,
Dutudizgin yaparken ülküne doğru akın,
Ateşe atılmalı, denize dalmalısın.

Ölümlerden sakınma, meyus olmaktan utan!
Bir kere düşün nedir seni dünyada tutan?
Mefkûresinden başka her varlığı unutan
Kahramanlar gibi sen, ebedi kalmalısın...

Dün Gece (H. Nihal ATSIZ)

Dün gece ne kadar güzeldi alem,
Göklerin şanlı mehtabı vardı.
Sevdanın topraktan taşıdığı bu dem,
Günah-ı aşkın da sevabı vardı.

Dağlar birbirine yaslanıyordu,
Kuşlar çiçeklere sesleniyordu,
Tabiat gizlice süsleniyordu,
Eşyada vuslâtın serabı vardı.

Gönlümü göklere açmak istedim,
Dağları bağrımda koçmak istedim,
Mehtabı doyası içmek istedim,
Nurunda sevginin şarabı vardı.

“O”nu duydum öten kuşun sesinde,
“O”nu gördüm göğün mor çehresinde,
Ecza-yı hilkatin her zerresinde,
Mecnun’un Leyla’ya hitabı vardı.

Kainat aşk ile gelmişti dile,
Bülbül şiir okuyordu bir gonca güle, (*)
Rüzgarın hıçkırın sesinde bile
Sevdanın nağme-i rebabı vardı.

Bitmeyen yolların oldum yoldaşı,
Dinledim uzaktan munis bir kuşu,
Benimle konuştu ayın on beşi,
Sandım ki bana bir itabı vardı.

ESKİ BİR SONBAHAR

(H. Nihal ATSIZ)

Sonbahardı... Seninle geçiyorduk o yoldan;
Topraklardan, havadan bir hüznü taşıyordu
Bize yaklaşıyordu

Gönlümüzde yepyeni bir duygu yaşıyordu.
Rüzgârların değildi bu musiki, bu hüznü;
Hatırladın değil mi? Kuşlar ağlaşıyordu...

Havada bir serinlik... Tatlı bir hayal gibi...
Toprak nasıl meçhuldü tıpkı istikbal gibi?
O gün tabiat başka bir türlü yaşıyordu.

Kalbin acı, gözlerin yaşla dolmuştu senin;
Yapraklar gibi yere dökülüyordu enin;

O nağme mesafeyi, zamanı aşılıyordu.
O bir beste değildi: Kuşlar ağlaşıyordu.

En hazine şey muhakkak öksüz kalan ocaktır.
Bu ocak, hüznüyle dolup boşalacaktır.

Eski bir sonbaharı, küçük kuşları anmak
Belki veda etmektir sana birkaç satırla...
Yine bir sonbaharda ordan yalnız geçersen
Beraber geçtiğimiz serin günü hatırla! ..

Gel Buyruđu **(H. Nihal ATSIZ)**

Tanrının “gel” buyruğu tatlılıkla erince
Ona doğru can kuğu nice uçmasın, nice?
Ne yaşamak tasası, ne dünyanın yasası,
Ne de bir kaygı kalır can yükünü derince.

Bu dirlik bir kılıçsa ölüm onun kınıdır;
İkisini birlikte verirler bir verince.
Ecel dedikleri şey erlerin kevseridir;
Gözünü kırpmadan iç, içme çağı erince.

Bir yumunca gözünü, kaybedince özünü
Çalamazsın sazını öyle inceden ince
Ne güneş kalır, ne ay; ne ırmak akar, ne çay;
Dünya`ya gelmedin say yağız yere girince.

Bildiđin, neyse unut, Tanrı`ya kavuştun tut,
Bir gün ölüm meleđi seni yere serince.
Şu gördüğün ne varsa birer küçük damladır,
Bir denize akıyor hepsi yerli yerince.

Bitiş gördüğün baştır, mezar beşiğe aştır,
Ölü diriye eştir, düşün biraz derince.
Atsız! Ölüm gerekmez teninde can yaşarken,
Sen burada olmazsın ölüm kanat gerince...

GERİ GELEN MEKTUP

(Hüseyin Nihal Atsız)

Ruhun mu ateş, yoksa o gözler mi alevden?
Bilmem bu yanardağ ne biçim korla tutuştu?
Pervâne olan kendini gizler mi alevden?
Sen istedin, ondan bu gönül zorla tutuştu.

Gün, senden ışık alsa da bir renge bürünse;
Ay, secde edip çehrene, yerlerde sürünse;
Her şey silinip kayboluyorken nazarımdan,
Yalnız, o yeşil gözlerinin nuru görünse...

Ey sen ki kül ettin beni onmaz yakışınla,
Ey sen ki gönüller tutuşur her bakışınla!
Hançer gibi keskin ve çiçekler gibi ince
Çehren bana uğrunda ölüm hazzı verince.

Gönlümdeki azgın devi rüzgârlara attım;
Gözlerle günah işlemenin zevkini tattım.
Gözler ki birer parçasıdır sende İlah'ın,
Gözler ki senin en katı zulmün ve silahın,

Vur şanlı silahınla gönül mülkü düzelsin;
Sen öldürüyorken de, vururken de güzelsin!
Bir başka füsün fışkırıyor sanki yüzünden,
Bir yüz ki yapılmış dişi kaplanla hüzünden...

Hatıralar

(H. Nihal ATSIZ)

Bir anda uzun yıllar aşar hâtıralarla;
İnsan ona derler ki yaşar hâtıralarla,

Mâzideki kanlar, düşünüşler ve sadâlar
İnsan denilen fertleri birbirine bağlar!

Geçmişle bütün bağları çözmek ne ağırdır,
Hayvanların ancak, dünü, mâzisi sağırdır.

Mâziyi unutsak bile mâzi kökümüzdür,
En tatlı gülen yüz bize mâzideki yüzdür.

Geçmişte yatar şanlı zaferler, nice haklar!
Tuğrul Bey'i, Alp Arslan'ı mâzi bize saklar!

Mâzideki bir şanlı fasıldır Kılıç Arslan!
Kâfirlere bir sor ki nasıldır Kılıç Arslan!

İnsanları yüksekte tutan: Hâtıralardır!
Can verdiğimiz şanlı vatan: Hâtıralardır!

Bilmezsen eğer geçmişi, toprakları git, kaz;
Otlarla böceklerde dünün yâdı bulunmaz,

İnsansa bütün asrı aşar hâtıralarla.
İnsan ona derler ki yaşar hâtıralarla...

Kader
(H. Nihal ATSIZ)

Dünyada gerçi olmadı bir şeyde kârımız
Ukbâda belki olsa gerek itibârımız.

Ağyâr gül kopardı dikenden demet demet,
Hâr oldu bağrımızda çiçek yüzlü yârımız.

Yükseldi arşa neşvesi dûnun, esâfilin;
Toprakta gizli kaldı bizim âh ü zârımız.

Baş eğmedik edâniye ikbâl ü câh için;
Mâziye, ırka, sancağadır iftihârımız.

Şâd olmamak olur mu, Kızıl Elma semtine
Bir gün dönerse râyet-i âli-tebârımız.

Hiçbir emel gönülde karâr etmiyor bugün,
Ermektedir, şitâyâ hazin sonbahârımız.

Hakantarın dikilmeli Altay'da tuğları,
Varsın cihanda olmayagörsün mezârımız.

Kahramanların Ölümü
(Şehit Tayyareci Kurmay Yüzbaşı KÂMİ'nin büyük
hâtırasına)

Gerilir zorlu bir yay
Oku fırlatmak için;

Gece gökte doğar ay
Yükselip batmak için.

Mecnûn inler, kanını
Leylâ'ya katmak için.

Cilve yapar sevgili
Gönül kanatmak için.

Şair neden gam çeker?
Şiir yaratmak için.

Dağda niçin bağırlır?
Feleğe çatmak için.

Açılır tatlı güller
Arılar tatmak için.

Göğse çiçek takılır
Solunca atmak için.

Tanrı kızlar yaratmış
Erlere satmak için.

İnsan büyür beşikte
Mezarda yatmak için.
Ve.....

Kahramanlar can verir
Yurdu yaşatmak için...

Kahramanlık

(H. Nihal ATSIZ)

Kahramanlık ne yalnız bir yükseliş demektir,
Ne de yıldızlar gibi parlayıp sönmemektir.
Ölmezliği düşünmek boşuna bir emektir;
Kahramanlık; saldırıp bir daha dönmemektir.

Sızlasa da gönüller düşenlerin yasından
Koşar adım gitmeli onların arkasından.
Kahramanlık; içerek acı ölüm tasından
İleriye atılmak ve sonra dönmemektir.

Yırtıcılar az yaşar... Uzun sürmez doğanlık...
Her ışığın ardında gizlidir bir karanlık.
Adsız sansız olsa da, en büyük kahramanlık;
Göz kırpmadan saldırıp bir daha dönmemektir.

Kahramanlık ne yalnız bir yükseliş demektir,

Ne de yıldızlar gibi parlayıp sönmemektir.

Bunun için ölüme bir atılış gerekir.

Atıldıktan sonra bir daha dönmemektir...

Sarı Zeybek (H. Nihal ATSIZ)

Şu dağların meşeleri karanlık,
Etekleri olur çayır çimenlik
Kızanlarla burda eder yârenlik,
“Sarı Zeybek şu dağlara yaslanır,
Yağmur yağar, pusatları ıslanır”.

Sarı Zeybek şu dağların eridir,
Dağlar onun bütün yoğu varıdır.
Kendi sarı, bindiği at dorudur;
Attan inip şu dağlara yaslanır,
Gözü dalar, bakışları puslanır.

Sarı Zeybek dağdan dağa taşınır,
Taşınır da yüce dağlar aşınır.
Mola verip Gökçen kızı düşünür;
Efe, dağdan köye doğru seslenir,
Yosma Gökçen sesi duyar, süslenir.

Sevmesin mi Sarı Zeybek Gökçen’i?
Yüzü melek, saçı ipek Gökçen’i?
Bütün Aydın elinde tek Gökçen’i?
Kız sevmeyen erin gönlü paslanır,
Paslanır da imil imil yaslanır.

Padişahın kulağına varırsa,
Tutun diye devlet emir verirse ,
Üç yüz atlı, beş yüz yaya yürürse
Dağlar, taşlar barut ile sislenir,
Ölen ölür, anaları yaslanır.

Selam
(H. Nihal ATSIZ)

İçim yine sevinçle dolup yanıyor;
Sanki deniz olmuş, dalgalanıyor.

Uzak uzak ülkelerden döndüm seferden;
Yaralarım ağır, fakat mestim zaferden;

Zafer, ümit kaynağının bir çeşmesidir.
Zafer birçok gönüllerin birleşmesidir.

Gönülleri birleşenler ölse de bir gün,
Gök kubbede kalacaktır seslerinden ün.

Gönülleri birleşenler! Selam sizlere!
Uzarlarda dertleşenler! Selam sizlere!

Selam sana hücrelerde benzi solan genç!
Selam sana ey yılları heba olan genç!

İstikbalim gitti diye yaslanma sakın!
İstikbalin değil, ruhun Tanrı'ya yakın!

O yalancı istikbale bir perde indir!
"Gerçek yarın" unutma ki bir gün senindir!

Selam sana yavrusundan ayrılan kadın!
Kim bilir sen gizli gizli nasıl ağladın!

Ne bir damla gözyaşı dök, ne yasla dövün;
Sen yaşarken öksüz kalan yavrunla övün!

Gür sütünle aşıladığın erlik cevheri,
Yapacaktır onu yaman bir çeri...

Toprak – Mazi
(H. Nihal ATSIZ)

Gel arkadaş, gel seninle az dertleşelim:
Okuyarak hayat denen koca kitabı
Gönüldeki yaraları biraz deşelim.

Gömdüm kara topraklara melekten iyi,
Perilerden nazlı, güzel bir sevgiliyi.

Derin derin sızlıyor gönlümde yaram,
Bana artık her saadet olmuştur haram.

Beni sardı kefen gibi mazinin tülü,
Yere batsın bu toprakla bu korkunç mazi!
Orda çünkü sevgilimle sevgim gömülü...

Hey arkadaş sözünü bil, hem kendine gel,
Bahtiyarlıklara olmaz ölümler engel.

Bir sevgili kızı senden aldıysa toprak
Buna katlan, toprak için çünkü bu bir hak!

Hem yaratan, hem büyüten topraktır bizi,
Üzerinde işitiriz ilk ninnimizi;

Fıskırttığı serin sular bize can verir;
Ormanları gönlümüze heyecan verir.

Hey arkadaş sende insaf duygusu yok mu?
Sana her şey veren, seni büyüten toprak
Senden bir tek kız aldıysa acaba çok mu?

Türk Kızı
(H. Nihal ATSIZ)

Pınar başına geldi
Bir elinde güğümü;
Çattı yay kaşlarını
Görünce güldüğümü,
Bağlamıştı gönlümü
Saçlarının düğümü.
Bilmiyordum bu örgü
Acaba bir büyü mü?

Sordum: Nerededir yerin?
Nedir senin değerini?
Yedi kral vurulmuş,
Ne bu ceylan gözlerin?
Hangisine varırsın
Bu yedi ünlü erin?
Şöyle dedi bakarak
Göklere derin derin:

Kralların taçları
Beni bağlar büyü mü?
Orduları açamaz
Gönlümdeki düğümü.
Saraylarda süremem
Dağlarda sürdüğümü.
Bin cihana değişmem
Şu öksüz Türklüğümü...

Türklerin Türküsü (H. Nihal ATSIZ)

Dilek yolunda ölmek Türklere olmaz tasa,
Türk'e boyun eğdirir yalnız töreyle yasa;
Yedi ordu birleşip karşımızda parlasa
Onu kanla söndürüp parçalarız, yeneriz .

Biz Tufanı yarattık uyku uyurken batı,
Nuh doğmadan kişnedi ordularımızın atı.
Sorsan şöyle diyecek gök denilen şu çatı:
Türk gücü bir yıldırım, Türk bilgisi bir deniz.

Delinse yer, çökse gök, yansa, kül olsa dört yan,
Yüce dileğe doğru yine yürürüz yayan.
Yıldırımdan, tipiden, kasırgadan yılmayan,
Ölümlerle eğlenen tunç yürekli Türkleriz...

Yalnızlık
(H. Nihal ATSIZ)

Yine akımda bugün sen varsın,
Yine derdinle hayalim hasta.
Bürüsün kalbimi derdin, sarsın;
Bir ümit var bu tükenmez yasta.

Bir yaram var! Ona merhem vurman,
Bir hayaldir ki gönülden taşıyor.
Ayırırken bizi yollar ve zaman,
Sana kalbim daha çok yaklaşıyor.

Nerde bilmem o geçen günlerimiz?
Artık onlar yeniden gelmeyecek.
Nerde kırlar, uzayan yol ve deniz,
O öten kuş, o güzel pembe çiçek?

Göklerin ziyneti mes'ut kuşlar
Ötüşürlerdi yağarken yağmur.
Şimdi onlarda melûl olmuşlar,
Çünkü artık ne ışık var, ne de nur.

Dinledik rüzgarı sessiz sessiz
Okuyorken bize bir gamlı kitap.
Suya çizmişti gümüşten bir iz,
Yükselirken gece dağdan mehtap.

Şimdi hülyaya gömülmüş ölüyüm;
Ne gelen var, ne giden var, ne soran.
İztırap yaylasıyım gam çölüyüm;
Esiyor sadece gönlümde boran.

Bir hayal âlemi ardında; uzak,
Sisli iklimlere sürdüm, gittim.
Varlığım burda sönüp kaybolacak...
Belki ben şimdiden öldüm... Bittim...

Yarının Türküsü (H. Nihal ATSIZ)

Arkadaşlar, haydi artık saflar dizilsin!
Uzak, yakın ufuklardan koşup gelerek
Belde çelik kılıç, içte çelikten yürek
Taşıyanlar saflardaki yerini bilsin!

Bir çığ gibi yürüyelim gözler ilerde;
Keder, elem her ne varsa geride kalsın!
Tehlikeler duman gibi tüterken yerde
Arkadaki her düşünce sönüp ufalsın.

Kahramanlar yürür gider ölüme karşı,
Bir sevgili gibi onu basar bağrına!
Bak, uzaktan çalınıyor bir zafer marşı,
Yürüyelim şu doğmakta olan yarına...

Sen ne kadar güzel şeysin, ey şanlı ölüm!
Bizim bütün talihimiz sende saklıdır.
Ey dünyada her yiğite nişanlı ölüm,
Zevki sende arayanlar elbet haklıdır.

Köprüköy'den, Pilevne'den gelen ses nedir?
Çanakkale şehitleri dirildiler mi?
Çocuklarda, yeni doğan bu heves nedir?
Kocamışlar, bir sır için gençlik diler mi?

Saflarımız seyrelse de yine ileri!..
Düşenlerin kanlarından doğar bir şafak!
Haydi sarssın yeri, göğü cenk türküleri;
Kanımızla burda yarın güller açacak.

Yolların Sonu (H. Nihal ATSIZ)

Bugün yollanıyorken bir gurbete yeniden
Belki bir kişi bile gelmeyecektir bize.
Bir kemiğin ardında saatlerce yol giden
İtler bile gülecek kimsesizliğimize.

Gidiyorum: Gönlümde acısı yanıkların...
Ordularla yenilmez bir gayız var kanımda.
Dün benimle birlikte gülen tanıdıkların,
Yalnız bir hatırası kaldı artık yanımda.

.....

İster düşün... Kendini ister hayale kaptır...
Uzar, uzar, çünkü hiç sonu yoktur yolların.
Bakarsın aldanmışsın, gördüğün bir seraptır
Sevimli bir hayale açılırken kolların.

Ey doğunun alnımı serinleten rüzgârı!
Ey karanlıkta bana arkadaşlık eden ay!
Arzularım bir oktur, aşar ulu dağları,
Düştüğü yer uzakta DİLEK adlı bir saray.

O sarayda bulunca Tanrılaşan erleri
Artık gözüm arkaya bir daha dönmeyecek.
Hepsi sussa da "Kür Şad" uzatarak elini:
"Hoş geldin oğlum ATSIZ, kutlu olsun" diyecek.